

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 15062/2023
08.11.2023. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Јелице Бојанић Керкез, председника већа, Весне Станковић, Радославе Мађаров, Марине Милановић и Зорице Булајић, чланова већа, у парници тужиле АА, ... из ..., чији је пуномоћник Срђан Димитријевић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије – Министарства одбране, Војна пошта, коју заступа законски заступник Војно правобранилаштво Ниш, ради исплате, одлучујући о ревизији тужиле, изјављеној против решења Вишег суда у Лесковцу Гж 298/23 од 26.01.2023. године, у седници већа одржаној дана 08.11.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиле изјављеној против решења Вишег суда у Лесковцу Гж 298/23 од 26.01.2023. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиле изјављена против решења Вишег суда у Лесковцу Гж 298/23 од 26.01.2023. године.

Образложење

Решењем Вишег суда у Лесковцу Гж 298/23 од 26.01.2023. године, одбијена је као неоснована жалба тужиле и потврђено решење Основног суда у Лесковцу П 2218/22 од 22.09.2022. године, којим је одбачена тужба са захтевом да се тужена обавезе да тужилци на име неисплаћене накнаде трошкова управног поступка исплати 33.000,00 динара, са законском затезном каматом од подношења тужбе до исплате и да јој надокнади парничне трошкове.

Против правноснажног решења донетог у другом степену, тужилца је благовремено изјавила ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као о посебној по члану 404. Закона о парничном поступку.

Одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11 ... 10/23), прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана,

ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

Одредбом члана 420. став 6. ЗПП прописано је да се у поступку поводом ревизије против решења сходно примењују одредбе овог закона о ревизији против пресуде.

Према наводима тужбе, новчани износ чија исплата је предмет парнице, признат је тужили као пуномоћнику адвокату ББ, бившег припадника ВП, решењем Војне поште Уп-1 22-2 од 14.02.2020. године, на име трошкова заступања у управном поступку.

Побијано решење засновано је на становишту да тужила нема правни интерес да се води парница и донесе пресуда, којом би се туженој држави наложила новчана исплата, пошто је о овој обавези већ одлучено решењем управног органа, које је приложено уз тужбу и по одредбама чланова 40. и 41. став 1. тачка 2. Закона о извршењу и обезбеђењу представља извршну исправу, на основу које се доноси решење о извршењу. Тужила није пружила доказе да своје новчано потраживање није могла да оствари по правилима извршног поступка, а приложено решење подобно је за извршење у смислу члана 47. Закона о извршењу и обезбеђењу.

Наводи ревизије да је тужила пред првостепеним судом исходовала више пресуда којима је тужена обавезивана на новчану исплату, на основу донетих решења управног органа којима су признати трошкови награде адвоката за заступање у битно истоврсним чињеничним ситуацијама, по оцени Врховног суда не оправдавају одлучивање о изјављеној ревизији као о посебној, у смислу напред цитиране законске одредбе.

Наиме, тужила није пружила доказе да је законитост ових пресуда била предмет испитивања по правним лековима, парнични суд у смислу члана 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11...10/23) пружа судску заштиту у грађанским стварима у којима постоји спор о постојању права, а спора у конкретном случају нема. Наиме, право на новчану накнаду на име трошкова управног поступка, као споредног потраживања које се остварује у поступку поводом ког су трошкови настали, тужили је већ признато решењем управног органа. То решење представља извршну исправу, на основу које се одређује извршење по одредбама чланова 47 и 47а Закона о извршењу и обезбеђењу („Службени гласник РС“ бр.106/15...10/23), па парнични поступак није правни пут за остваривање наплате овог износа.

Изнетом правном становиште везано за правни пут остваривања трошкова поступка признатих правноснажним одлукама управних органа није спорно у пракси Врховног суда, а ни остали наводи ревизије не упућују на потребу да се о изјављеној ревизији одлучи као о посебној, у смислу напред наведене законске одредбе.

Из изнетих разлога, одлука у ставу првом изреке донета је на основу члана 404. став 2. ЗПП.

Испитујући дозвољеност ревизије као редовне у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је утврдио да је ревизија недозвољена.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП прописано је да су спорови мале вредности они у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу, које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе. Одредбом члана 479. став 6. ЗПП прописано је да против одлуке другостепеног суда у споровима мале вредности није дозвољена ревизија.

Тужба у овој парници поднета је 16.05.2022. године, вредност предмета спора је по члану 28 ЗПП 33.000,00 динара, поступак је спроведен по правилима о спору мале вредности, па је ревизија недозвољена.

Из изнетих разлога, на основу члана 413. ЗПП, одлучено је као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Јелица Бојанић Керкез,с.р.**

**За тачност отправка
заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**